

[Krag.]

målet om en ny trust- og monopollovgivning til en fjern og uvis fremtid, nemlig når trustkommissionen havde fuldtendt sit arbejde. Det er klart, at det for os måtte være meget utilfredsstillende, at vi på den måde skulle se hen til, at måske flere år kunne gå, før vi fik den trust- og monopollov, vi behøver så stærkt.

Jeg så i går i et blad en artikel skrevet af trustkommissionens sekretær, hvori han gav en række oplysninger om monopoliseringens omfang og fremskridten her i landet, hvor han f. eks. oplyste, at allerede på et så tidligt tidspunkt som i 1939 var mere end halvdelen af dette lands industriproduktion berørt af aftaler, og hvor han henviste til en undersøgelse fra 1948, som gav det resultat, at 60—80 pct. af anskaffelsessummen for materialer til boligbyggeriet er omfattet af aftaler og monopolbestemmelser.

Det var tiden fra 1939 til 1948, og der er jo ingen grund til at tro, at monopolismens omfang skulle være blevet mindre i mellemtiden. Jeg har talt med byggesagkyndige, der mener, at disse monopoler muligvis fordyrer vort byggeri med op til 10 pct. Det er naturligvis et ganske løst skøn, som man ikke kan bygge på, forinden man har undersøgt det nærmere, men jeg synes, at jo mere man beskæftiger sig med monopolproblemet i Danmark, des mere klar bliver man over, at en hurtig og effektiv indgriben er nødvendig.

Under udvalgsbehandlingen søgte man oplyst, hvor længe det kunne vare, inden trustkommissionen var færdig med det overordentlig nyttige undersøgelsesarbejde, kommissionen foretager, og det blev klart, at der kunne gå adskillige år, inden den blev færdig dermed. I denne situation måtte det altså være ganske tydeligt, at den højtærede ministers første standpunkt: at man skulle vente indtil da, ikke kunne holde.

Fra socialdemokratisk side havde vi egentlig ønsket, at man fik fastslået i loven, at ministeren var forpligtet til allerede i indeværende samling at komme med et nyt forslag til en sådan trustlov. Nu viser det sig, at den højtærede minister kommer os ret langt i møde, idet han — således som den ærede ordfører for udvalget lige har forklaret det, og som det står i betænkningen — har lovet, at han vil fremsætte

et forslag ved den ordinære rigsdagssamlings begyndelse til næste år.

Under disse forhold har vi naturligvis ikke villet insistere på en endnu hurtigere løsning, idet tidsforskellen kun ville blive nogle få måneder, og naturligvis er vi indforstået med, at det er vigtigere, at der kommer et godt forslag, end at det netop kommer hurtigt. Men vi tror også, at det er muligt med det kendskab, man har til monopolproblemet rent principielle karakter, at fremsætte et sådant forslag, og vi lægger megen vægt på, at det kommer ved næste rigsdagssamlings begyndelse, hvad enten det så bliver den nuværende højtærede minister, der skal fremsætte det, eller det bliver en anden højtæret minister — det vil jo vise sig til den tid!

Jeg vil også gerne have lov til at understrege her, at den fælles enighed om, at et sådant nyt forslag skal fremsættes, må jo være ensbetydende med en fælles erkendelse af, at den gamle aftalelov fra 1937 ikke kan bruges, og jeg synes, det er vigtigt, at det bliver fastslået, at vi alle er enige om det.

Medens man altså kan sige, at udvalgsarbejdet, forsåvidt dette spørgsmål angår, ikke har været resultatløst, men at det virkelig er lykkedes at bevæge den højtærede minister og regeringspartierne et stykke, kan noget tilsvarende ikke siges med hensyn til prislovens øvrige områder.

For det første lovens titel. At man vil kalde en lov, som er både en prislov og en prisaftalelov, udelukkende for en aftalelov, forekommer mig noget besynderligt. Det er vel fra regeringspartiernes side ment som udtryk for en vis veneration overfor den højtærede ministers første forslag, det, der kulde sejlede allerede i priskontrolrådet, og som aldrig nåede frem på rigsdagens bord. Det var nemlig en prisaftalelov, men det, vi har nu, er både en prislov og en prisaftalelov. Nu kan man sige, at det spiller en mindre rolle, hvad en lov hedder, bare man ved, hvad den indeholder, men jeg synes i og for sig, at en lovs navn skal dække dens indhold, og vi har derfor stillet ændringsforslag om, at loven kommer til at hedde det, den er.

Vi har endvidere stillet det forslag, som den ærede ordfører lige har omtalt, om øget offentlighed omkring prisloven. Vi mener fra socialdemokratisk side, at det er af vigtighed, at der er så megen offentlighed som overhovedet muligt omkring